

Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení. Iz 66,13

I. Boží lid

Čte se to moc dobře: "Tak jako maminka utěšuje dítě, tak budu vás těšit já," říká Hospodin. Zapsal to jeden ze slavných Božích proroků do úplně poslední kapitoly, kam se píše to, co má zaznít na závěr a co má posluchačům znít v uších, až půjdou domů: nové nebe, nová země a už žádné nepřátelství, Hospodinův lid na tom bude dobře a Hospodinova sláva tu bude už napořád a dokonce pro všechny národy.

To s těmi národy byla taková starodávná vize, která měla dodávat naději (i když se zdála daleká): jednou se tu všichni sejdem a budeme spolu zadobře, protože všichni poznají Hospodina. Cizí národy Boha možná poznají jinak, než jsme zvyklí o něm mluvit my, ale to je vlastně detail: důležité je, že se s ním setkají a že bude i jejich pánem. To už pak ustanou všechny války a boje, protože vlk s beránkem si bude hrát, však tu vizi znáte.

Čte se to moc dobře, tedy pokud se považujeme za adresáty těch slov (že bude Hospodin mateřsky těšit právě nás). A my to tak obvykle samozřejmě čteme, že je to pro nás: sami sebe přece nebereme jako jakési cizáky přicházející kdovíodkud: spíš se coby dědicové víry vnímáme jako ti, co jsou tu na Božím Sionu doma, a těšíme se, až se i ostatní konečně přijdou poklonit Hospodinu.

Asi je to dost troufalé, osobovat si nárok na to, že zrovna my jsme Boží lid – ale nakonec proč ne, chápeme-li to jako Boží pozvání a povolání do služby. Ono by to bylo možné chápat i jinak, dejme tomu jako privilegium, do něž jsem se narodil nebo ho po někom podědil – i to už tu bylo a lidem, kteří to brali takhle, Ježíš připomněl staré biblické příběhy, v nichž však Bůh povolal někoho odjinud, z cizí země, když

s našinci nebylo pořízení (zajistě si na ty příběhy vzpomenete – jak Bůh uzdravil z těžké nemoci jakéhosi Námána až ze Sýrie, když doma by měl přitom klientů dost a dost, nebo jak pomohl vdově odkudsi z ciziny, když doma bylo podobně potřebných až až). Našinci, když Ježíšova slova vyslechli, hnali ho z kostela a hodlali ho shodit ze srázu – přitom jim jen pravdivě citoval z Bible, ale neměli pro to uši.

Je to od nás trochu troufalé, osobovat si nárok na to, že zrovna my jsme Boží lid – ale nakonec proč ne, ovšem chápeme-li to jako Boží pozvání a jako povolání ke službě. To pak (spolu s ostatními našinci a s Námánem ze Sýrie a s vdovou ze Sarepty a s dalšími) opravdu jsme adresáty slov o tom, že právě nás bude Hospodin těšit jako maminka těší dítě.

II. Modláři

Nové nebe, nová země, obnovený lid: je nádherné, že coby závěrečnou vizi nabízí prorok zrovna tohle, a ne nějakou katastrofu. To není samozřejmé, že ve víře směřujeme k naději (lze si to představit i jinak).

Nové nebe, nová země, obnovený lid – tomu však předchází taková nepříjemnost: že Hospodin napřed jednou provždy vyběhne s modláři. Proč nepříjemnost? Hlavně proto, že prostě nemáte jistotu, že modláři jsou ti druzí a že vás to mine. Jen se do stránek toho slavného proroka začtěte. Hospodin tam říká svému lidu kupříkladu tohle: "Kdo se vás prosil, abyste sem do chrámu vůbec chodili, já vám o vaše slavnosti nestojím a modlitby neposlouchám a poslouchat nebudu, dokud budete mít ruce od krve a dokud vám úděl těch nejslabších bude lhostejný!" Tahle slova najdete hned v první kapitole, ale budete-li listovat dál, až do konce, budete na podobné motivy narážet zas a zas. Variace na toto téma se v prorokově knížce pořád vracejí, až čtenář znejistí, jak to tedy je. Do kolonky "modlář" bych se sám rozhodně nezařadil, ale co když mě Bůh vidí jinak...?

Ta otázka rozhodně není od věci (co když mě Bůh vidí jinak, než se vidím já sám?). Pamatujete, našinci chtěli srazit Ježíše do strže, aby se už přestal rouhat, a Bůh to všechno hodnotil úplně jinak, než mysleli.

Hospodin praví: Nechodte mi do kostela vyprávět žádné "my" a "oni" a víc si všimněte bližních, kteří strádají.

Připomíná to i jedno z Ježíšových podobností, v němž se odsouzení zmateně ptají: "Pane a kdy jsme ti neposloužili, co to říkáš?" Odpověděl jim: "Jen si vzpomeňte, kdo všechno vám byl lhostejný, komu jste nevěnovali pozornost a nepomohli, když potřeboval – nenapadlo vás, že jste se prostřednictvím těch lidí tehdy setkali se mnou?"

Co když mě Bůh vidí jinak, než sám sebe přeceňuju (nebo podceňuju) já? Asi mě vidí jinak – ale naštěstí se v Bibli mluví taky o tom, že Bůh sice nenávidí hřích (tu otrávenou studnu, z níž pijeme a dopouštíme se pak děsných skutků), ale má rád hříšníka (toho, kdo z té studny pije). Studnu sami nenapravíme, to nechejme na něm (v Kristu si s tím poradil): sami aspoň podejme vodu žíznivému, oblečme nahého, navštívme nemocného či vězně – nikoli proto, abychom nasbírali nějaké kladné body (zásluhy se tomu říkávalo), nýbrž proto, že když máme kolem sebe druhé lidi, máme se jim (a oni nám) stát bližními. Svět tím nenapravíme (to svěřme raději Bohu), ale bude se nám v něm žít trochu líp, když nás povede láska a soucit namísto strachu a zášti.

III. Útěcha

Tak jako maminka utěšuje dítě, tak budu vás těšit já, říká Hospodin. Čte se nám to dobře, ale má to ještě jeden háček: dítě potřebuje maminčinu útěchu tehdy, když mu není dobře.

Is tím se počítá: občas nám do skoku skutečně není a ani vyhlídky do budoucna nemusejí být zrovna zářivé, život se může zvrtnout na tu i na onu stranu, ale slova o tom, že "Pán blízko jest" (jak napsal apoštol Pavel), ta platí pořád. A když člověk potřebuje útěchu, od Hospodina se mu jí dostane. Nestojí tu psáno "jak si ustelete, tak si lehnete" ani "každý svého štěstí strůjcem" ani nic podobného, co v životě tu a tam zakusíme. Když už jde opravdu o tuhé, mluví se tu o potěšení jako u maminky.

Ještě k tomu prorok Izajáš dodává upřesnění, že mluví o utěšení v městě Hospodinově – to abychom to ve zmatku či omylem nehledali někde úplně jinde než u Boha.

A když už jsem tu před chvílí zmínil příspěvek apoštola Pavla, nechejme jeho slova ještě jednou zaznít na závěr: Lidi, mějte radost ze života a těšte se i na to, co je před vámi, vždyť Pán je blízko.